

1958

NOCTILUCA

REDAKTIONSSPALT

»Nå, när utkommer Noctiluca?» — ondskefullt leende.

Noctiluca utkommer.

»Det står ju ingenting i den» — klagande utrop från läsarna.

Hur kan någon vänta sig, att denna tidning skall påminna om ett uppslagsverk på 2000 sidor, då ingen ids så mycket som lyfta ett finger för att lätta redaktionens börda!

Meningen med detta »organ för konventet» är att **ALLA** skolans elever genom det skall få tillfälle att uttrycka sina åsikter om eventuella missförhållanden i skolan, tankar beträffande livet eller sina hobbies.

Oss veterligen har det ännu aldrig inträffat, att Noctiluca inte innehållit tjat om bidrag. Vi kan nu lugna alla uttröttade med att detta inom en snar framtid kommer att ta ett definitivt slut. Om inte en större aktivitet kan uppbringas, och det fort, avsomnar nämligen denna »blaska» saligen.

Det är ingen idé med att en hyperjaktad redaktion, som också har sitt skolarbete att tänka på, skall skriva hela eländet och använda sig av olika signaturer. Det syns ändå alltid, vem som skrivit vad, och detta blir en ny orsak till gnäll.

Syftet med denna moralkaka är dock inte att få läsarna att krypa i ett hörn och skämmas. I så fall blir ingenting gjort, vilket naturligtvis vore typiskt, men föga givande.

Vad vi vill, är att **Du**, som läst igenom detta, skall sätta **Dig** ned och skriva, just precis **NU**. Vi vill hellre ha bidrag för tidigt än för sent.

Redaktionen betackar sig för råd — vad den behöver är dåd.

Konventet

Ordf. Jan Blomqvist. Tel. 75 35 72

Viceordf. Pär Lindholm

Sekr. Gun-Britt Winter

Kassör Kurt Kärpe

Programchef Stig Hellmann

Idr. ordf.: Reijo Stenroos

Noctiluca

Ansv. utg. fil.mag. Harry Gayer

Redaktion:

Gun Wikström

Marita Dölle

Lena Broström

Gunvor Taubert

Stig Hellmann

NOCTILUCA

Organ för konventet vid Äggelby Svenska Samskola

REFORM?

Skolorna har, så länge de funnits till, varit ett tacksamt debattämne. Särskilt har läroverken utsatts för en häftig kritik, som i de flesta fall riktats mot lärostoffet. Det brukar stämplas som otidsenligt och anses vara till synnerligen ringa praktisk nytta för eleverna. Denna kritik har till stora delar varit obefogad. Den i saken oinvidga har inte förstått att såväl mellanskolans som gymnasietts huvuduppgift är att ge sådana teoretiska förkunskaper, som är nödvändiga vid en fortsatt utbildning för ett krävande praktiskt eller intellektuellt yrke.

Till en del har anmärkningarna likväl alltid varit befogade, och den snabba utvecklingen på alla områden under de senaste årtiondena har lett till, att en mer eller mindre genomgripande reform blir nödvändig. Att i detta sammanhang behandla frågan i hela dess vidd skulle föra för långt. Endast ett par synpunkter skall här beröras.

Det historiska momentet är för starkt utpräglad, för att inte säga helt dominerande i många ämnen. Det är naturligtvis både nyttigt och nöjsamt att känna till konst, litteratur och musik i förgången tid. Likaså är kännedomen om de stora historiska händelser, som varit bestämmande för utvecklingen, värdefull. Men allt sådant förblir bara en död kunskap, om man inte vet något alls eller bara litet om den värld man själv lever i. Skolan av i dag är alltför avskild från det sjudande livet i nutidens samhälle. Eleverna får knappast alls någon inblick i det, som rör sig i tiden, med undantag naturligtvis för film, dansmusik, klädmodet (flickor) och motorfordon (gossar). Skolungdomens möjligheter att på egen hand lägga saken till rätta är också mycket små. Läxläsning och hemskrivningar, sport och andra intressen, som hör åldern till, upptar helt och fullt den tid eleverna är lediga från skolan. Tidens spegel, dagstidningen, blir i allmänhet oläst eller ögnas helt flyktigt igenom.

Situationen är fatal, men kunde lätt upphjälpas. En timme »nutidsorientering» i veckan i t.ex. alla gymnasialklasser och mellanskolans högsta klass skulle säkert, rätt använd, ge eleverna värdefulla kunskaper om skeendet i världen på olika områden, inom politiken, konst, litteratur, musik, mellanfolkligt umgänge o.s.v. Som »lärobok» kunde helt enkelt användas enstaka nummer av olika dagstidningar. Undervisningen i ett så allmänt ämne skulle naturligtvis ställa mycket höga krav på läraren. Framställningen borde vara fullkomligt dogmfri. Den finge inte sträva till att ge eleverna en bestämd åsikt i de behandlade frågorna. Diskussioner kunde anordnas kring brännande tidsproblem, varvid elevernas åsikter inte borde stämplas som omogna ideer. Lärarens uppgift vore enbart att leda diskussionen så, att frågorna skulle bli allsidigt belysta.

Detta i all korthet. Kanske någon elev i nästa nummer av Noctiluca ville yttra sig i denna sak?

Rekan

Jag vill inte gå i lärdomsskola mer

(Mel.: »Du ska få min gamla käring när jag dör...»)

Jag vill inte gå i lärdomsskola mer,
där magistrarna mig riktigt trycker ner
Det som mest dem själv behagar, påstår dom är
skolans lagar.
Jag vill inte gå i lärdomsskola mer.

Jag skall aldrig öppna hissaboken mer
med båd' greker, romare och många fler
Jag förstår int' politiken i Egyptens gamla riken
Jag skall aldrig öppna hissaboken mer.

Algebran ur minnet sakta dunstar ut
hoppas hela »mattan» sticker dit till slut
Ty kvadratrotten ur nio är för mig numera tio
Algebran ur minnet sakta dunstar ut.

Jag har kastat bort min jommabok i dag ;;
För att dra en cirkelsektor, roar bara våran rektor
Jag har kastat bort min jommabok i dag.

Finska grammaboken möglar också bort ;;
Jag vill inte »Finskis» höra, skriver hellre efter öra
Finska grammaboken böglar sakta bort.

Ingen kan få mig att läsa tyska mer ;;
För där finns ingen logisk tanke, varför »tack»
ska heta »danke»
Ingen kan få mig att läsa tyska mer.

Botaniken har jag ringa nytta av ;;
Ty dit nänstans vart jag hamnar, läser ingen
cellens kamrar,
Botaniken har jag ringa nytta av.

Psyckaboken har jag slängt i Vanda å ;;
Kretschmer kan åt skogen fara, men låt mig i fred
få vara
Psyckaboken har jag slängt i Vanda å.

Men vårt svenska språk det ska vi hålla kärt,
det redan gamla mor i vaggan oss har lärt.
Men för hårt oss Harry pressar, tycker vi är dumma
bässar.
Men vårt svenska språk det ska vi hålla kärt.

VAN

GOGH

Framför mig ligger en reproduktion av en av van Goghs tavlor, »Fåglar över ett vetefält». En flock olycksbådande kråkor flaxar över ett böljande sädesfält, himlens räblå färg, sädesfältets tjocktpåstrukna gula; allt gör att tavlan ger ett intryck av ödesmättad höststämning.

Denna tavla skulle bli Vincent van Goghs sista. Nio år hade då förflutit sedan han år 1880 beslutat att bli konstnär. Då hade han redan hunnit pröva på många yrken: konsthandlarens, lärarens samt sist och slutligen verkat som lekmannapredikant och sjukvårdare i det belgiska gruvsamhället Le Bretagne. Beslutet att bli konstnär mognade mycket sent hos van Gogh. Som barn tecknade han aldrig, men han tyckte om att ströva omkring på de vida holländska slätterna, som han upplevde som ett ljusdunkel av svart jord och grå himmel, ett motiv som senare återkom i hans tavlor.

Det var först i Le Bretagne van Gogh började teckna. Motiven var uttröttade arbetare, som dubbelvikta under tunga kolsäckar släpade sig ut ur gruvschakten. Höjdpunkten i hans holländska period är »Potatisätarna», målad i hans hembygd Nuenen. Den andakt, med vilken familjen äter sin torftiga måltid, potatis och svart kaffe, är obeskrivbar. Tavlan visar att van Gogh kände de holländska bönderna lika väl som gruvarbetarna i Le Bretagne.

Efter sex år av umbäranden far han till Paris utan att veta att han anländer till en häkkittel av nya konstparoller och djärva experiment. Han tar genast parti för de s.k. impressionisterna med sina skimrande färger och sin förgelseväckande teknik. Van Gogh hade emellertid redan i Holland, påverkad av Delacroix och bondemålaren Millet, kommit underfund med färgkontrasternas uttrycksfullhet.

I Holland hade han bittert känt sin isolering, i Paris träffar han plötsligt på konstnärer med liknande idéer som han har. En intensiv kontakt med kamrater påverkar hans känsloliv. Melankolin i hans tavlor försvinner och de blir starkt livsbejakande och fyllda av sinneslust.

Sin högsta utveckling når han, då han vårvintern 1888 lämnar Paris för Arles. Det sydländska landskapet med sitt övermått av solglöd och växtkraft stämmer utmärkt överens med hans temperament. Han målar liksom impressionisterna serier av blommande fruktträd, av olivfält och skördefält. Men han målar inte det flyktiga ljusspelet eller den korta blomningen; han målar vad han själv kallat »trädens drama», det drama han tycker sig finna i varje träds gestalt.

Den första Arles-tiden är fylld av optimism och glada förhoppningar. Han drömmer om att göra sin bostad till ett hem för alla sina konstnärskamrater. Hans goda vän Gauguin kommer också dit, men besöket slutar med en katastrof. Van Goghs besivelse över att vännen inte är sådan han trott får honom att hota Gauguin till livet, men han ångrar sig dock i sista ögonblicket. Gauguin flyr hals över huvud till Paris. Van Gogh flyttar frivilligt till ett sinnessjukhus St. Remy.

Här målar han några av sina vackraste tavlor; jorden bågvar, brinner, träden flammar. En oerhörd vitalitet tar sig uttryck i det rasande linje- och färgupproret. Men dessa tavlor är också fyllda av ett svärmod utan gräns. Han känner att han är en tung börda för sin bror Theo, som underhåller honom. I juli 1890 begär han den handling, som konsekvent måste följa efter det han målat en tavla så ödesmättad som »Fåglar över ett vetefält». Han återvänder efter en vandring på fälten, släpar sig upp för trappan till sitt rum. Från hans kläder droppar blod. Vårdinnan finner efter en stund blodspår i trappan, upptäcker att van Gogh skjutit sig och alarmerar dit Theo. Brodern finner Vincent lugnt rökande sin pipa på sängen. På Theos förskräckta frågor svarar han: »Jag gjorde det för oss alla».

Theo överlevde sin broder ett halvt år. De har sin gemensamma grav i ett stilla hörn av kyrkogården i Anvers.

Kyra.

Noctiluca 30 år (ca)

Ytterst få känner till Noctilucas historia, och redaktionen konstaterade med bedrövelse, att ingen längre kommer ihåg när tidningen startades. Det torde ha varit åren 1926—1928, och den ärevördiga »åldringen» har sålunda firat sitt 30-årsjubileum bortglömd och försummad som alltid...

Det var magister Malling som tog initiativet till detta vårt skötebarn och även förrättade dopet. Gamla elever har välvilligt ställt till redaktionens förfogande exemplar av Noctilucas årgångar 1930—35. Det rent yttre utförandet visar att flere decennier förflutit sedan tidningens yngsta dagar. För oss, som har tillgång till skrivmaskin och andra moderna hjälpmedel (samt redan rynkar på näsan åt en duplicerad Noctiluca...) förefaller det otroligt, att den dåtida redaktionen förutom en mödosam kamp för bidrag ytterligare mödosamt skrev hela tidningen för hand. Noctiluca utkom då i ETT exemplar, som lästes högt på konventet, och utstyrseln var mycket blygsam. Att åsikterna, lättjan och mentaliteten i allmänhet fortfarande är desamma, råder det dock inget tvivel om. Nästa gång våra föräldrar föreläser om sin ungdomliga flit jämförd med vår oföretagsamhet, behöver vi endast visa nedanstående axplock ur en Noctiluca, som daterar sig till den tid då våra dagars upphov var huvudagerande i konventstidningarna:

»... Många sekunder är det inte tyst.

»Hästen» börjar läsa högt:

»Carl Michael Bellman från 1740 till 1795. Aj, nej, från 1741. Si ni ja har int läst de' hemma. Bara Brunte int' sku' komma så jag sku' hinna läsa en gång igenom. Vi va' i bastun i går, sini. Erla, va har vi i kyrkohissan, Erla? Kan nån översätta tyskan? Tyst, Warén kommer!

Och så där i all oändlighet. Orden flyter likt honung ur hennes mun...»

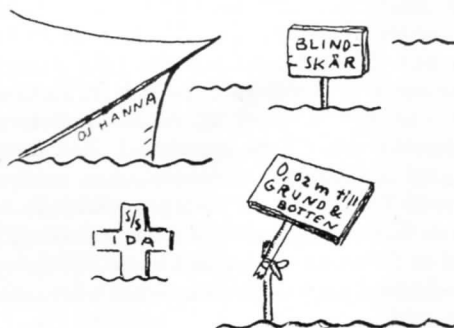
I Noctiluca 1930 får vi veta sanningen om våra mödrars sägenomspunna sportsliga bravader:

»... Mycket sent skola vi glömma våra käcka töasers stora moraliska seger över de finska flickorna, som inom parentes sagt spelade alldeles bakom flötet, men kastade alldeles förbaskat långt. Om det gått som det bort och som de våra själva påstod, skulle segern inte varit moralisk utan verklig. Nu låta vi de döda siffrorna tala sitt stumma språk: 13—0.»

Noctilucas annonser var också rätt tilltalande:

»TILL SALU:

Ångbåtar & skepp säljes på grund av grundkörning till VRAK-pris

Psalmböcker med grova ord, lämpliga för långsynta.

FÖRLORAT:

Balans förlorad klockan 24 senaste lördag. Hitelön utlovas. Telefon 000000003,5.

Om Ni har för hett i solen så ring till oss, och vi sänder två poliser som skuggar Eder.

Det förefaller som om Noctiluca även då haft en kecerulantisk redaktion:

»En civis N.N. i en viss klass' vissa linje har tagit sig för att kritisera Noctiluca. Den är alltid för tunn. Dess innehåll är varken det ena eller det andra. Varken humor eller någonting djupgående och filosofiskt. Aldrig några dikter. Över huvud tycks Noctiluca vara alldeles underhaltig. Hm, det är lätt att säga tulipanaros, men gör det! Noctilucas spalter stå öppna för alla. Red's uppgift är bara att välja bland överflödet. Tills vidare lyser detta med sin frånvaro. Var dröjer civis N.N:s bidrag?

Jämför sid. 2.

*Hyllning
till*

*Födelse-
dags
"Barnet"*

*Studenterna 1958
lyckönskas hjärtligt*

av

Noctiluca

Noctilucas redaktion drabbades av allvarliga komplex när den fick höra om sin avsaknad av kulturella ambitioner. För att utröna sanninghalten av detta påstående intervjuade redaktionen medlemmar varandra om deras respektive favoritböcker. Till stor förvåning för dem själva och ännu större för andra visade det sig, att idealen varken är Mykle eller Kalle Anka.

Gun Wikström:

Den som läst »Borta med vinden» förstår nog utan vidare, varför jag valt den till en av mina favoritromaner. Bokens atmosfär har något av Dumas d.ä.-s stil, men är mycket mer verklighetsbetonad. Att händelserna och förhållandena i huvuddrag var sådana som författarinnan framlägger dem, kan vi vara förvissade om, ty hon var själv född och uppvuxen i Atlanta, händelsernas centrum i boken. Margaret Mitchell föddes 35 år efter amerikanska inbördeskrigets slut. I en omgivning, där man med oförminskad styrka vårdade minnena från Söderns ärorika men hopplösa krig, påbörjade hon sin första och enda bok som 26-åring. Då den utkom tio år senare förde den hennes namn rekordsnabbt till berömmelsens tinnar. Romanen filmades år 1940 med Vivian Leigh, Leslie Howard och Clark Gable i huvudrollerna, och även den gjorde snart sitt segertåg genom hela världen.

Då man läst första sidan av boken är man redan alldeles med på noterna, och med iver vänder man bladet och läser vidare, helt och hållet döv för yttervärlden. Utan att vara medveten om att det man upplever bara är svarta tryckbokstäver, befinner man sig snart ute på den jättelika bomullsplantagen i det soliga Georgia. Man känner den intensiva värmen stiga upp ur den nyplöjda jorden, röd som purpur, där negrerna sjungande och svettiga arbetar. Man hör middagsgong-gongen gå i det stora vitlimmade huset och ljudet av bara negerfötters tap-tap mot golvet, då slavarna skyndar att efterkomma sin herres befallningar. Man kan inte heller undgå att höra det läckra frasandet av spetsprydda under-

gylor då kvinnorna kommer svepande, vita i skinnet som mjölk, och med midjor som får grovhuggna karlar att dra efter andan. Snart hör man också ljudet av hästhovar och glada tillrop blanda sig med hundarnas skall, när plantageägaren kommer ridande. Författarinnan får på ett så utmärkt sätt fram de små detaljerna, som gör, att man omedelbart känner kontakt med detta bekymmerslösa land och dess invånare.

Då inbördeskriget når det fridfulla bomullslandet, förändras bilden helt. Skildringens centrum blir nu huvudstaden Atlanta. Själva krigshändelserna beskrivs inte i detalj, men genom att låta personerna berätta för varandra om dem, kryddat med deras egna åsikter och intryck, ger författarinnan läsaren en mångsidig inblick i krigets olika skeden och framför allt dess verkningar. Atlanta bryts ner till grunden, men de flesta av dess invånare kämpar tappert vidare, blottställda och i värre situation än de av nordstatsborna frigivna negrerna.

Att Margaret Mitchell framlägger negrernas frigivning endast från den negativa sidan är förstäligt, då man tar i beaktande, att hon själv var hängiven sydstatsbo. Då kriget är över, har man för sig en bild av en till oigenkännlighet krigshärjad stad. Ur ruinerna lyfter änkor, faderlösa och broderlösa sina huvuden och söker leva vidare i en värld, som fallit i spillror omkring dem. Endast den starke har någon framtid att se fram emot. Romanens huvudperson

Scarlet O'Hara,

är en av dessa få. Om läsaren är intresserad av personlighetsanalyser, har han i denna roman flere tacksamma objekt. Den intressantaste är utan tvivel Scarlet, som är en mycket färgstark gestalt såväl inåt som utåt. Hennes natur är kallt beräkande, egen-sinnig, men oförvägen och brinnande. Den förvandling hennes sammansatta personlighet undergår fängslade åtminstone mig oerhört. Scarlet är en flicka, som väcker ganska olika känslor hos läsarna. För min del tyckte jag om henne för det mesta, fastän hennes underliga inställning till andra människor ibland fick mig att rynka pannan. Jag vet andra som

forts. sid. 17.

Lena Broström:

Tyvär måste jag erkänna, att min bekantskap med »Karen» av Marie Killilea inleddes på grund av ett misstag, eller rättare sagt i avsaknad av annan lektyr.

När man väl stökat undan mängden av hemuppgifter, är det frestande att försjunka i en lättsmält bok, och vi ungdomar har ofta en medfödd respekt för allvarliga och tungrodda ämnen — i synnerhet sådana, som våra föräldrar rekommenderar. Konstigt nog har ändå verkligt värdefulla böcker samma verkan som en simtur i kallt vatten — man vill ogärna hoppa i det, men när man väl kommer upp, känner man sig härligt uppträskad till kropp och själ.

Just den känslan gav mig »Karen». Den handlar om en liten flicka med medfödd spastisk förlamning och hennes kamp för att uppnå en normal utveckling — en utveckling, som vi andra inte ens kommer ihåg att vara tacksamma för.

För den, som inte läst denna bok, förefaller kanske inledningen avskräckande. Man väntar att få höra det eviga tjtatet om huru bra vi själva har det och huru lyckliga vi borde vara över det.

Det är sant att sensmoralen i »Karen» har denna innebörd, men effekten uppnås på ett alldeles oväntat sätt. I stället för att vara salvelsefull och anklagande, skriver författarinnan, Karens mor, humoristiskt och glatt med sinne för det positiva och livsbejakande. Hennes skildring av Karens mödosamma och få framsteg gör en ödmjuk, men författarinnan är en god psykolog — hon låtsas inte alls märka det, utan pladdrar hurtigt vidare om de tusen glädjeämnen, som berikar detta barns liv,

Pappa läser högt en bit av Mark Twain ur »Det Bästa»:

— Det bästa sättet att avliva getingar, är att jaga in dem allesamman under en byrå och raskt såga av benen.

— På getingarna då? undrar lillasyster.

vilket inte har ett enda av våra självfallna nöjens dans, sport, medvetandet om att vara precis som alla andra.

När Karen äntligen lyckats tämja sina darriga händer så, att hon SJÄLV kan knäppa sin klänning, när hon en hel natt får sova utan skenorna som skavar outhärdligt på hennes förkrympta ben, när hon kan sitta i en stol utan att vara fastbunden, är hennes och familjens lycka så rik, att man känner sig fattig.

När Karen äntligen lyckats tämja sina darrande kunna åka rullskridskor, förstummas man av logiken i moderns svar: »Ser du, jag har alltid längtat efter att få måla allt vackert jag ser, men jag kan inte, mina händer duger inte till det. Det är samma sak med dina ben, de duger inte till att åka rullskridskor. Gläd dig hellre åt det du kan, och glömt bort det du aldrig får». Och Karen gläder sig, mycket mera än vi gör det efter en lyckad danstillställning, när hon vid sju års ålder efter trägen övning lärt sig att gå — med tillhjälp av kryckor.

Allting i livet är en fråga om proportioner — ju bättre man har det, desto mera hänger man upp sig på bagateller, och ju svårare förhållandena blir, desto större fröjd ger varje liten ljuspunkt.

När Karen vid nyss fyllda tio år omsider kommit så långt, att hon plitat ned sina allra första tryckbokstäver och jublande utbrister: »Mamma, jag kan skriva alldeles själv — nu kan jag göra VAD SOM HELST» — när jag läser det, går jag bort och skäms över alla de gånger jag förargat mig över oväsentligheter och lovar att aldrig göra det mera — och glömmet det i morgon — som vanligt.

Stig Hellmann:

Min favoritbok? Nietzsche förstas, »Also sprach Zarathustra». Jag gillar honom. Det var han som sa: »När Du går till kvinnan, glöm inte pisen»

BESÖK

PÅ

”HÄMIS”

Uret är 20.57.00 — pip (nästan). Vi träder in i en lång, ospirituell korridor, löser en biljett och strömmar vidare till en upplyst dörr. Under ackompanjemang av pöbelns (= folkmassans, = 8 gentlemäns, modell buse) råa gnägg gör vi för första gången vår entré på Hämis' golv. Undrande betraktar vi de dystra typer, vilka befinner sig vårdslöst utplacerade i diverse bänkar och fätöljer. Är detta dans?

Förklaringen uppenbarar sig snart i ett våldsamt gnissel från salen bredvid. Orkestern utövar där sin verksamhet och några lunkande par kan skönjas genom dörröppningarna.

Efter att ha överlämnat ytterkläderna i garderobiärens vård, beger vi oss kammade, fina och fruktansvärt nervösa in i detta omtalade syndens näste i och för studier av »Helsinki by night».

En intressant syn möter oss. Musiken har tystnat, och den andra dansen är slut. Damerna förs till sina platser och avlämnas med en minimal nick samt ett hest »kiitos». Till vänster ligger salen så gott som tom, med undantag av några »lyckliga», som med berömvärd snabbhet funnit varandra och nu desperat försöker finna även ett konversationsämne. Till höger trängs ca 300 personer i en ordning med system. Längst i hörnet de tappert leende kvinnliga varelserna — exakt 37 cm från dessa står, i begrundande poser, gossarne. Ovanför publikens huvud befinner sig 5–8 medelålders män, som just brister ut i Elevator ROCK. De har dock instrument.

Nu börjar det verkligt intressanta. Man skall

bjuda (och -s) upp. Några målmedvetna personer har redan träffat sitt val och pressar det saliga (?) »kvinnset» genom köttkvarnen, d.v.s. de ännu obeslutsamma. En del »rockar» vilt och skickligare än »skolehippsdeltagare», resten hasar fram vare sig det är vals, jive eller fox. Man utbyter spirituella och originella fraser såsom:

- Lattia on hyvä tänään.
- On.
- Orkesteri on aika huono.
- On.
- Lattia on parempi.
- On.
- Tuletko parvekkeelle?
- On — äh — en.

Vi övergår nu till att närmare betrakta utstyrlarna. Med en tragisk suck kan vi konstatera, att har Helsingfors-flickorna smak, så döljer de den effektiva med tjocka cardigans till tunna kjolar, omöjliga färgkombinationer och en make-up, som kunde göra kosmetikbranschen till en guldgruva. Tre kilogram mascara, som förtvivlat klamrar sig fast vid ögonfransarna, är inte estetiskt tilltalande, inte heller vitmjölade kinder och hotfullt svarta ögonbryn, vilka visar tendenser till att sträva mot öronen.

Men pojkarna blir inte lottlösa de heller. Grönrandig skjorta till blå kostym — fantastiskt. Dessutom skönjer man en underbar uppfinningsrikedom beträffande frisyrerna. Mycket olja, ännu mera olja, mest olja.

Nej, vi blir för beklämda av detta och återgår till

Det har på senare tider talats och skrivits rätt litigt om ett ställe som heter »Old House Jazz Club». Klubben ligger på Albertsgatan och anordnar jam-sessions varje fredag kväll. Om man gör ett besök på »Old House» så ser man, att stället sannerligen gör skäl för sitt namn.

Mittemellan två stora stenhus är en liten »kåk» hopträngd. Genom ett öppet fönster i övre våningen tränger en taktfast musik ut och avslöjar, att man kommit rätt. Genom en dörr, som färgen flagar av, stiger man in i en mörk tambur. En skranglig trappa leder upp till övre våningen, där man blir insläppt i ett litet rum med färggranna målningar på väggarna. Därifrån stiger man in i den egentliga »salen» (citationstecknen ytterst nödvändiga) där musiken blir rentav öronbedövande.

Om man är ute i tid kan man få tag på en stol, i annat fall kan det vara svårt att ens rymmas in i rummet. Det finns ingen estrad, musikerna står på golvet i ett hörn av rummet och spelar. Belysningen är ytterst sparsam; från taket hänger några glödlampor som i stället för skärmar är överdragna med kulörta papper eller med skivomslag.

Publiken är mycket talrik och sitter församlad i små grupper kring bord, som är utplacerade här och var i rummet. Vid några bord spelar man kort, vid andra läser man tidningar, och i ett hörn sitter några skolungdomar och läser läxor så gott de kan. Publiken är för det mesta ganska ungdomlig — de äldre är mest musiker, som stuckit sig in för att lyssna och kanske spela ett tag. I buffén har Coca-Colan strykande åtgång och tar ofta slut redan efter ett par timmar.

Det kommer och går musiker hela tiden. De spelar ett par stycken, vilar ett tag och spelar sedan igen. Några går bort och nya kommer till och hälsas med rop och applåder. Här förekommer alla tänkbara varianter av jazz. Dixieland är kanske mest övervägande, men nästan ofta lika spelas modern swingmusik. Tobaksröken ligger tjock i hela rummet och senare på kvällen blir den närmast

JANNE tp "OLD HOUSE"

olidlig, det blir svårt att andas, och ögonen tåras. Men stämningen bara stiger allteftersom röken blir tätare. När musikerna framemot midnatt samlas till en stor gemensam jam-session, är stämningen som högst, och hela salen gungar av visslingar, stampningar och applåder, som blandar sig med musiken. Då känner man sig förflyttad tillbaka i tiden till något negerkafé i New Orleans. Intrycket förstärks ytterligare av de stiltrogna väggmålningarna man har omkring sig. Där finns dixielandsorkestrar som spelar ute på gatorna, i bakgrunden ligger barer och glädjehus, där värdinnorna står i fönstret och spejar efter kunder.

En stor del av charmen med »Old House» ligger i, att man aldrig på förhand vet hurudan kvällen kommer att bli. Någon gång kan det vara rätt tråkigt med få musiker och dålig musik, en annan kväll kan det plötsligt komma ett massuppbåd av toppmusiker, som sätter igång med att producera jazz av bästa slag. Då man vid tolv-tiden äntligen beger sig hemåt med musiken fortfarande ljudande i öronen, ställer man sig frågan: »Vad är det som gör, att man trivs så mycket bättre i ett litet rökigt rum än i en fin konsertsal?» Svaret får man endast på ett sätt, genom att besöka det lilla fallfärdiga, trivsamma ställe, där stämningen är så hög, "Old House Jazz Club".

de dansande. För tillfället »rasas det tango». O, vilken poesi att skåda tuffa killar med smäktande ansiktsuttryck knäa runt, runt i lyckade försök att spoliera nylonstrumpor och de tår partnerna ännu har kvar!

Vi behärskar en pyrande lust att fråga det ömma paret i hörnet om de vet varandras namn — men vi är för artiga och dessutom är svaret givet.

En jämförelse mellan denna tillställning och en

skoldans är oundviklig. Tyvärr måste vi erkänna, att vill man dansa och inte bara bliga på orkestern, träffa intressanta människor och inte blott ungdomar med samma jargong och exakt likadana kläder, då är denna plats betydligt mera fördelaktig. Vår sympati går till dem, som svikit konventsarrangemangen och övergått till allmänna danser.

forts. sid. 18.

IDROTTSKRÖNIKA

Avsaknaden av gymnastiksal har varit till stort förfång för skolans idrottsutövare.

Den sal, som vi fått hyra, är tyvärr alltför liten. Endast bordstennis har kunnat spelas, och den vågdal, som bristen på gymnastiksal försatt oss i, kan i framtiden vara nog så svår att komma ur.

Enstaka glädjeämnen kan dock noteras. Det första nådde oss genast efter höstterminens början, då Bengt Hellström (VII) i HSID-mästerskapen i friidrott lyckades försvara sin seger på 1000 m från föregående år. På 300 m erhöll han dessutom en femte placering. Ett annat glädjeämne i dessa tävlingar var Oiva Johnhem (V), som tog brons i diskus och ytterligare belade fjärde plats på 1000 m före Lars Nylund (VI). Det var således klar Äggelby-dominans i den grenen.

Övriga poängplockare var längdhopparna, Raimo Iiskola (VII) och Kalevi Huhta (V). Vid allfinska skolmästerskapen i Vierumäki en vecka senare glädde Bengt sig själv och andra med personligt rekord på 1500 m i mycket hård konkurrens med elever från hela landet.

Följande veckoskifte vid Finlands svenska skolmästerskap tog han silver på 1500 m, och Lars Nylund belade en hedersam fjärde plats i 1000-meters loppet.

Det var allt beträffande friidrotten, och man konstaterar blott att skolan tyvärr inte har några flickor i det gamet.

I simning finns det däremot två mycket lovande flickor, nämligen Käthy (V) och Solveig Wohlström (III). I skolmästerskapen (SFSI) vann Käthy 50 m fritt med den nya rekordtiden 37.0. Solveig säkrade dubbelsegern med 37.2. Vid samma tävlingar visade även Olavi Blom (V) sin förmåga. Den länge drasuten fick arrangörerna att undra, om han verkligen fick tävla i 15-års klassen. Han fick det, och segrade både i 50 m fritt samt 50 m bröst. Det senare resultatet, 39.8, var nytt rekord. Den gode Olavi är onekligen ett framtidshopp.

På hösten gick också HSID:s sedvanliga bobollsturnering av stapeln. Våra flickor deltog med framgång och kom på en fin andra plats efter finalförlust mot de »omöjliga bullorna» (SFL).

Övriga lagspel är det inte mycket att orda om.

Skolan hade visserligen ett lag med i HSID-»fotisen», men därmed är också allt sagt om fotbollen. I bandyserien gick det litet bättre. Bl.a. hemfördes en seger över BSS med 4-3, men jumbo-platsen i tabellen kunde dock inte undvikas.

Det mest katastrofala denna säsong har trots alla andra större eller mindre blamagor drabbat oss på skidfronten. ÅSS, som så många år varit Helsingfors-distriktets främsta skidskola, har nu helt deklinerat. Visserligen har stommen bland fjolårets segerrika pojkar lämnat skolan, men att även flickorna så helt skulle falla tillbaka, har nog varit en kalldusch.

Vid SFSI-tävlingarna i Lovisa den 9/12 gick det ännu någorlunda. Kristina Moliis (VII) och Birgitta Bärlund (VI) blev sjätte, respektive åttonde, och med Elizabeth Heikkilä (VI) som 12:te klarade flickorna andra plats i lagtävlingen. I HSID-stafetterna den 23/2, där vår skola var arrangör, blev det dock ett stort bakslag för flickorna. Pojklaget, R. Stellberg (III), L. Wikström (V), L. Nylund (VI), R. Raukio (V) och O. Johnhem (V) skidade fint och blev tvåa, men flickorna var alldeles underlägsna och förlorade med över 7 min. åt segerande Grankulla. Ännu sämre var det i de individuella mästerskapen ute i »Grani», där skolan hade bara en (1) representant, Elizabeth Heikkilä, som blev fjärde.

Inte heller skolans egna mästerskap blev riktigt lyckade. Arrangemangen med rektorn i spetsen gick nog bra, men anmälningsofoget var otillåtet stort och trots långt över 100 anmälda ställde »bara» 82 elever upp. Mästare blev bland flickorna, över 16 år: Kristina Mollis, under 16 år: Birgitta Bärlund, och under 13 år: Anneli Rainio (III), samt bland pojkarna, över 16 år: Oiva Johnhem, under 16 år: Rainer Stellberg och under 13 år: Marcus Konsin (II B).

Alla besvikelser till trots, har dock en idrotts-gren bringat stor glädje, nämligen bordstennis. Det finns inga verkliga stjärnor att ståta med, men det har säkert aldrig i skolans historia funnits en sådan uppsjö lovande förmågor som nu. För en tid sedan utkämpades skolkampen mot Sv. Lyceum och NSL. »Revan» klarade sig ännu med äran i behåll

Badminton är en relativt ung sport i vårt land. Den infördes till Finland i medlet av 1940-talet, men först för fyra år sedan bildades ett organiserande organ, Finlands badmintonförbund.

Det är helt naturligt att badmintonsporten under sin korta tillvaro inte fått upp spelare med internationellt rykte, men Lars Palmén är ett namn som klingar högt i badmintonkretsar.

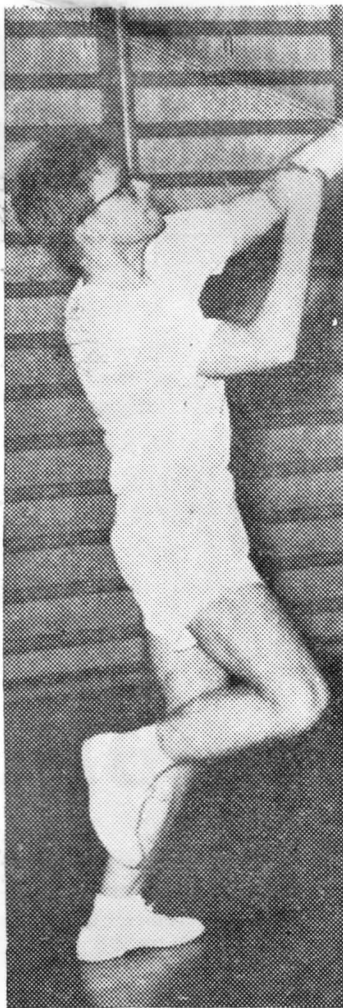
Palmén representerar Helsingfors Badminton Club, och sedan de första finländska mästerskapen 1954 har han hunnit med åtta segrar på lika många starter under tre års tid. Han deltog även i år, men fick se sig besegrad av klubbkamraten, 19-åriga Kaj Lindfors. Trots att Lasses mångåriga seger-rad nu blev bruten var det ändå en framgång för honom och den »Palménska stilen». Det är nämligen Palmén som skolat våra främsta spelare och »hans förening» är överlägset landets starkaste.

Personligen har Palmén allt mera övergått till att instruera sina adepter. »Det kommer jag att fortsätta med så länge jag kan lära dem något», säger han. Att han faktiskt ännu har mycket att lära ut behöver ingen betvivla. Trots FM-förlusten framstår Palmén som den stora organisatören, taktikern, och han är teknisk ända ut i fingerspetsarna.

Badminton är ett spel för gentlemän och Lars Palmén är ingalunda något undantag. Även utanför plan gör han stort intryck på en med sitt sympatiska sätt och i hans sällskap saknas aldrig samtalsämne.

Vi hoppas Lasse förmår utöka sin fina prissamling, trots att man redan vid nära 30 år vanligen har den aktiva idrottens glansdagar bakom sig. Man kan med rätta giva honom hederstiteln »den finländska badminton-sportens pionjär».

Ben.

L
A
R
S
P
A
L
M
É
N

trots förlust med 9—8, men »lärkorna» blev fullständigt utklassade och fick vända hem med svidande nederlag, 17—0.

I dessa matcher har skolans färger förts av: Martti Iholin (VI), Raimo Iiskola och Bengt Hellström (VII), Rolf Saxberg (III A) och Reijo Stenroos (VI).

Därförinnan hölls på hösten mästerskap inom skolan. Över 50 deltagare kämpade om prisen, och mästerskapen tillföll:

Damsingel, abit. Gunilla Wasz, herrsingel Raimo Iiskola, herrdubbel: Martti Iholin & Bengt Hellström, juniorsingel Martti Iholin och pojksingel Antti Päivinen (II).

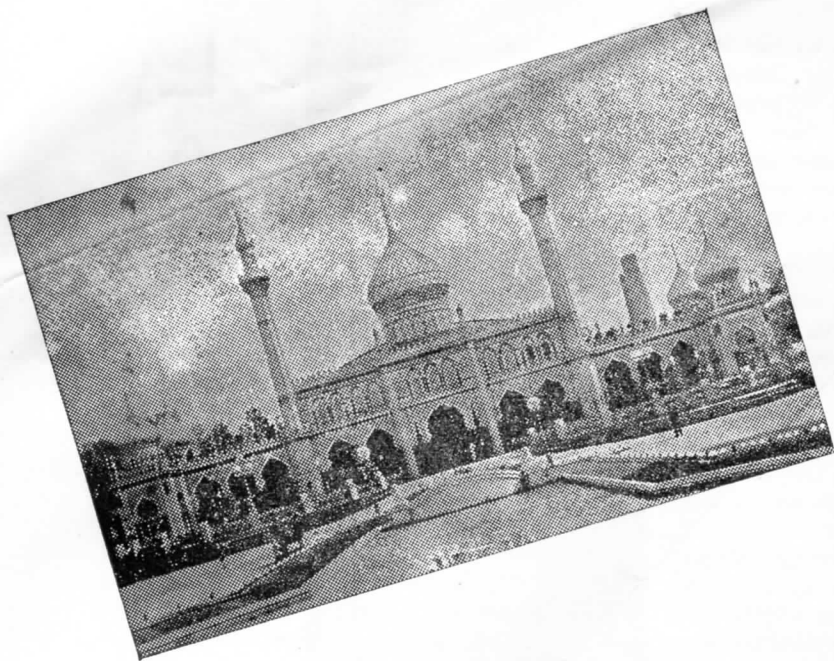
I HSID-tävlingarna i NSL den 7 december hade vi hela 16 deltagare, men i den skarpa konkurren-

sen lyckades blott Raimo Iiskola, tvåa i mixed och Martti Iholin, trea i juniorsingel, nå medaljplats.

Samma dag deltog Iholin och Hellström i en lag-tävlan om den s.k. Irinoid-pokalen mellan Helsingfors svenska och finska läroverk, men de hade otur i lottningen och hamnade mot ett av finalistlagen genast i första omgången...

Nästa gång kommer vi dock att deltaga med förnyade ansträngningar, och man får hoppas på bättre utdelning då. Detsamma gäller de andra grenarna, och kanske skolans idrott går mot en ny vår, då den nya gymnastiksalen blir färdig i höst samt den nya idrottsordföranden Reijo Stenroos blir varm i kläderna och erhåller det stöd som i synnerhet de aktiva bör ge honom.

»Sportus»

Köpenhamn

»Kongens by» — »den lille mannens stora huvud», karaktäriseras av en världsbekant treklöver: »smørrebrød med pillede rejer», Den lilla Sjöjungfrun och Tivoli (främst Tivoli).

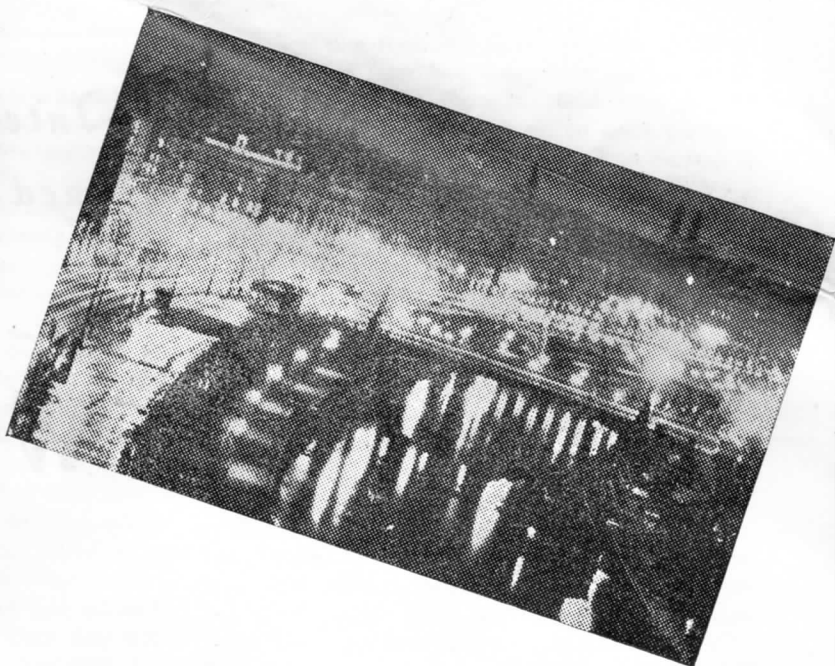
Vad nummer ett, de kulinariska excesserna, beträffar, behöver man blott kasta en blick på köpenhamnarna för att konstatera, att de frossar i god mat, och framför allt mycket mat. Huruvida riklig föda verkar positivt på humöret, är en fråga som kan diskuteras — i varje fall är det danska gemtet odiskutabelt. Trots en statistiskt överraskande hög självmordsfrekvens är den stora »byns» invånare — med eller utan det ypperliga danska ölet — humoristiska, hemtrevligt slarviga och säkerligen idealiska som partners på Vivex, New Look Bar och de otaliga andra förlustelseställen, som utgör huvudparten av stadens attraktioner. Även om danskarna inte avslöjar några hisnande själsdjup, är de kultiverade och väluppfostrade samt besitter trots sitt halsbrytande tungomål gedigna språkkunskaper. Att vara gift med en dansk torde däremot inte vara någon dans på rosor, ty

forts. sid. 18.

Loi

När man hör namnet London nämnas, tänker man genast på att det är något stort, men hur jättelikt det verkligen är, får man bara en uppfattning om, då man själv varit där.

Efter att många timmar ha farit uppför den livligt trafikerade och illaluktande floden Thames, vars strandmurar är övertäckta med grådaskig gyttja, är båten äntligen framme vid en av Londons många dockor, vid vilka över 40.000 båtar årligen lägger till. Det var tidigt på morgonen, och en mjölkvit dimma svepte allt i sitt töcken. Därtill bör tilläggas, att det var första och enda gången jag såg den så mycket omtalade London-dimman. En mycket deprimerande syn möter en, då man inte kan se annat än det ena svarta magasinistaket efter det andra. Detta dystra mottagande gör, att man helst önskar sig vara hemma igen. Det följande intrycket, när man hade stigit in i en taxi, gjorde en inte heller på bättre humör. Vi for genom en

don

Wien

dyster stadsdel, som till största delen bestod av ruggiga hus och ruiner efter de över tiotusen robotbomber, som avskjutits mot London.

Efter en timme var jag framme vid det engelska hem, där jag skulle bo. Det finns nog många och stora hotell här, i vilka man kunde ta in och känna sig mindre bunden, bland dem kan nämnas Regent Palace Hotel där det finns 1119 rum, Strand Palace Hotel och Cumberland Hotel med 1000 rum vardera, men det är onekligen mera trivsamt i detta ordinära engelska hem, med sin hund, sina undulater, kattor och guldfiskar.

Redan från mitt fönster såg jag den enorma trafiken, som kan sätta myror i huvudet på vilken turist som helst. Det är förresten naturligt att så är fallet, då man tänker på att enbart de ca. 8000 bussarna per år transporterar en folkmassa, som motsvarar hela jordens befolkning, och med »un-
forts. sid. 19.

Sedan Wien mist sina fyra »gäster», ockupationsmakterna Amerika, England, Frankrike samt Sovjetunionen, har den blivit turiststaden framom andra. För en nordbo, som är van vid att de offentliga ställena är till för landets egna invånare, verkar det otroligt, att wienarna inte drabbats av nervsammanbrott och bojkottat alla de tusen och åter tusen nyfikna utlänningar, vilka invaderar muséerna, traskar ut och in i kyrkorna och begapar de bedjande samt ställer till med ett hejdlöst besvär genom sin dumhet. Men — funnes inte turisterna, skulle österrikarna sannolikt gå miste om en viktig inkomstkälla. Man märker tydligt, hur högt souvenirindustrin är utvecklad här i jämförelse med vad som är fallet i vårt land. Av butikerna vid exempelvis Kärtnerstrasse och Maria Hilferstrasse, Wiens största affärsgator, pryds ungefär var tredje med skylten »SOUVENIRS», där man efter råd och lägenhet kan frossa i inköp av speldosor, »Edelweiss»-smycken och askkoppar med bilder av stadens sevärdheter.

En lika stor del av denna metropol om 1,8 mil-
forts. sid. 20.

Intervju

med

B - A

WALLIN

Fredagen den 13 december 1957 gästades Finland (Klubb 18) av en förnämlig musiker, nämligen den svenske trumpetaren B.-A. Wallin.

När Bengt-Arne spelade, befann sig publiken i extas, åtminstone jag. Hans version av bl. a. »My funny Valentine» och »Mandolinserenad» samt hans trumpetduett med Ossi Runne i »Sweet Georgia Brown» var nog av toppklass. Det märktes, att han var en mästare i att spela sweet och jazz. Inte var han bortkommen då det gällde blues heller, det talar hans inledningsnummer om, där han också sjöng, i scat-song stil.

Efter att ha hört B.-A. spela, kunde undertecknad inte låta bli att gå ned för att få en intervju.

En skägg- och glasögonprydd musiker mötte mig. Det var B.-A. Wallin. Efter att ha hälsat, ställde jag mina frågor, och fick reda på att B.-A. föddes 13. 7. 1926.

— Huru länge har du spelat trumpet?

— I tolv år, och före det dragspel.

— Jag vet att du nu spelar med Arne Domnerus, men var har du förut spelat?

— I Malte Johnsons orkester, där jag startade min bana som yrkesmusiker. Sedan spelade jag med Arne Hülphers orkester, därefter med Malte igen. 1952 spelade jag med Seymour Österwall och sedan 1953 med »Dompan».

— Du har ju varit i Finland förut — när, med vem och var?

— 1951 med S. Österwall, och vi spelade på Poli.

— Vilka är dina trumpetfavoriter?

— Tja, Roy Eldridge, Dizzy, Louis, förstås, och Bobby Hackett, kanske.

— Vilket slag av jazz lyssnar du till och spelar helst?

— Allting, bara det är bra.

— Du spelar ju också med Harry Arnold som första trumpet, inte sant?

— Ja, det stämmer.

— Skulle du vilja resa till »The States»?

— På en kortare tid kanske, annars inte.

— Dina närmaste framtidsplaner?

— »Nalen» hela vintern och på »Grönan» i sommar med »Dompan». Dessutom skall vi turnera på kontinenten.

— Och vad skall du göra i kväll?

— Bada i en sauna och se »Helsingfors by night».

— Ja, Bengt-Arne, tack skall du ha för den här lilla pratstunden, och lycka till. Hej!

— Hej!

Bengt-Arne gick och jag återvände upp till salen, med nya erfarenheter. Jag hade träffat och talat med en »fine musician».

Tidde

Borta med... forts. fr. sid. 8.

tycker, att hon var avskyvärd för att hon är så känslös och egoistisk. Författarinnan anser tydligen, att just människor av hennes typ behövs under efterkrigstiden, ty hon låter de svaga duka under och de starka nå toppen. Detta är en sak, som folk har mycket olika åsikter om när boken kommer på tal. Under lika livlig diskussion råkar även en annan av huvudpersonerna, nämligen den kultiverade Ashley Wilkes,

i vilken Scarlet tror sig finna sitt ideal. Han är en typ, som det finns många av i samhället. I sin ombonade värld är han den perfekta gentlemannen och kavaljeren, beläst och romantiskt världsfrånvarande. Hans tankar och handlingar är enbart goda och osjälviska, och man skockas runt honom som kring en olympisk gud. Bara de allra skarp-syntaste ser, att Ashley i grund och botten är en feg vekling. Detta kommer i dagen då kriget är slut, hans egendom jämnad med marken och hans anhöriga döda. Han saknar all kraft att börja från början och kastas hit och dit mellan vänner och bekanta som inte har samvete att lämna honom åt sitt öde. Ändå kan man inte låta bli att känna sympati för honom, ty han känner till sin svaghet och gör ett försök att bättra sig. Ashleys direkta motsats är

Rhett Butler,

en äventyrare av fin familj. Hans karaktär är exakt densamma som Scarlets, han är hård och hänsynlös när det gäller, men kan vara mjuk och behaglig när andan faller på. Och det gör den när Scarlet är i närheten. Hon känner sig egentligen dragen till honom, men han har en ovana att reta gallfeber på henne genom att på ett charmerande sätt avslöja henne i de mest kritiska situationer. Man har ohejdat roligt åt de dråpliga repliker dessa två utbyter så fort de kommer åt. Detta är en av de starka sidorna hos Margaret Mitchell att just på rätt plats få in något roligt, så att läsaren inte blir alltför dystert till sinnes av de blodiga krigshändelserna. — Den svarta

Mammy

är inte heller sämre som glädjespridare. I medgång och motgång följer hon troget sitt »Scarlet-barn». Här kommer sydstatsbon i författarinnan åter fram: Hon kan inte förlika sig vid tanken, att negrerna skall vara fria. Hon säger att de är som stora barn, när de en gång vant sig vid att lyda under de vita, kan de inte klara sig på egen hand. I Mammy ger hon ett exempel: Hon blir frigiven, men vägrar att flytta bort och stannar frivilligt kvar. Livet ut fort-

sätter hon som förr, som Scarlets kammarjungfru. I tid och otid låter hon sina moderliga råd flöda över sin matmor: »Barmhätti Gud miss Scalet, ni ha ju int mer oppfostran än en svatt passopp, å så som ja ha knoga me er å allt. Å ja ha sagi å sagi.....»

När man lagt ifrån sig boken tycker säkert de flesta: Bara det skulle fortsätta ännu. Man har dragits så helt och hållet in i Georgias atmosfär, att man har svårt att återvända till verkligheten igen och känner sig en aning besviken över utgången. Men skulle författarinnan låta slutet bli sådant som den romantiska läsekretsen vill, skulle detta ha kullkastat alla hennes tidigare teorier, och romanen skulle ha blivit ett tomt slag i luften. Det finns romaner, där man med intresse fördjupar sig i en sak och så, just när man tror sig nalkas höjdpunkten, börjas det talas om en helt annan sak och den föregående lämnas åt sitt öde. Man sitter där med dum uppsyn och känner sig ertappad på bar gärning. Här finns inga sådana hålrum. Om också slutet av berättelsen irriterar just då man läser det, kommer man framdeles ihåg »Borta med vinden» som en fartfylld och mycket intressant underhållningsroman.

Ingen fara

när instrumentet är från

WESTERLUND

Helsingfors, N. Esplanadg. 37, tel. 10 396.
Åbo, Tammerfors, Jyväskylä,
Vasa, Uleåborg.

Trots detta är Hämis (och liknande ställen) absolut inte utan nackdelar. Här ser man sådant, som verkar minst sagt kufiskt för ett ännu inte helt desillusionerat öga. Det mest synliga exemplet på detta är de olika flicktyperna, men det är inte vår sak att döma, och allra minst efter utseendet, som kan vara en skickligt (respektive oskickligt) gjord mask, vilken endast ägarinnan känner till. Vad man däremot vet om är pojkarnas spritkonsumtion. Huru många har inte blivit halvt berusade av att inandas de alkoholångor som dessa manligheter utandas? Men detta är väl beräkning?

Den kommentar en hemvändande flicka fällde ger dock den bästa bilden av Hämis: »Vet du, det var en kiva typ, han dansade »poskis» först ANDRA dansen...»

— ... och till nästa gång läser ni allt om urfågeln, sa biologiläraren.

Röst ur klassen:

— Vi har hemma en urfågel, men den sitter i klockan.

Våra

Ritblock

med fartygsbild på omslaget tillverkas av bästa tillbudsstående ritpapper

Kymmene Ab:s kvalitet 6301.

Säljes av bok- och pappershandlare.

SKOLMATERIALIE CENTRALEN AB

Helsingfors

att döma av menyerna torde dygnets 24 timmar tagas i anspråk av matlagning och disk.

Den lilla sjöjungfrun är symbolen för det spröda och odefinierbara i Köpenhamns och hela Danmarks charm. När man betraktar den utsökta lilla varelsen, graciöst vilande på den kala stenen och drömmande blickar mot havet, fångas man av samma tjusning som i H. C. Andersens sagor om »Den ståndaktiga tennsoldaten» och »Tändsticksflickan».

Helt nära det ståtliga rådhuset med sina fulltonigt dånande klockor tronar barnens dröm, Tivoli. Inbäddade av prunkande blommor ligger idylliska små dammar, förenade genom sirliga broar, och illuminerade springbrunnar skapar om kvällarna en trolsk stämning. Man spelar på rulett, vinner och förlorar igen, åker berg- och dalbana, skrattar ihjäl sig i spegelsalarna, äter tonvis av kanderade äppel, åker i lilleputt-tågen, skjuter till måls, dansar, äter ånyo och går hem först när både kassan och fötterna är definitivt spolerade.

Har man ännu inte utnyttjat alla chanser att bli ruinerad, är det bara att ta en promenad på Strøget, där skyltfönstren lockar med godsaker, tyger, skor och det ljuvliga danska porسلinet. Vad som däremot inte frestar är klänningarna — i det avseendet står sig Helsingfors' konfektion utmärkt i konkurrensen.

Efter att ha beundrat postiljonernas glada röda uniformer, grips man av längtan efter mera färgprakt och går till slottet för att bese skyltvakten — också den i rött, den danska färgen — vars enorma skinnlavor säkert värmer en smula för mycket i sommarhettan.

Sedan skadar det inte att odla sin själ — Marmorkirken, Grundtvigs stilrena Mindekirke och ett otal museer måste besökas. Inte heller kan man försumma Det kongelige Teater, och som antiklimax har man kanske lust att ta en liten, försiktig titt på det illa beryktade Nyhavn — men bara från ett taxifönster, förstås.

Efter en sista trivsam lunch i »Sju små hem», den lustiga lilla restaurangen med sina små bås, alla möblerade i olika stilar, med näpna gardiner inramande de färgglada blommorna i fönstren, far vi till Kastrup för att fortsätta vår färd. — »Passagerare till London, till Paris, till Wien, till Helsingfors — var goda och embarkera.»

»Fredrika».

London ... forts. fr. sid. 15.

derground» reser 12 miljoner människor dagligen. Trafik och ordning övervakas dock med lugn säkerhet av Londons välbekanta »Bobbies».

Om man skulle tänka sig att till fots bese London, vore det ett övermäktigt företag, då det med en fart av 20 km om dagen skulle taga två och en halvt år att gå längs varje gata inom det egentliga London (City undantaget). Till all lycka har man dessa fortskaffningsmedel, som för en snabbare fram till sevärdheterna, vilka är flere än man under en kort sommarvistelse hinner bese.

Det finns otaliga exempel på dem, av vilka jag bara skall nämna de mest kända.

Big Ben, Parlamentshusets tornklocka, har fått sitt namn efter Benjamin Hall. Uret är ofantligt stort (som det mesta här är) med en 4,25 meter lång minutvisare. Dess dova slag höres vida omkring i London och är genom radion kända över hela världen.

Westminster Abbey är Englands hjärta! Därtill är den Englands nationalhelgedom och de engelska konungarnas kröningskyrka. Denna kyrkas kvalitet och skönhet är något som vi i våra dagar inte ens närmelsevis kan åstadkomma. Engelsmännen får vara tacksamma för att den på ett underbart sätt räddades från krigets förstörelse.

Madame Tussaud's Exhibition innehåller en samling vaxfigurer, vilka på ett mycket slående sätt liknar både äldre och nutida notabiliteter inom alla områden. Här får man även se »historiska tablåer» och dito relikier. Jag besökte även skräckkammaren, som var det grymmaste av allt. Där finns porträtt av avrättade brottslingar, massor av döda huvuden från franska revolutionen, en mängd djävulska tortyrinstrument, jämte Marie Antoinettes och Ludvig XVI:s originalgiljotin.

Buckingham Palace är det kungliga slottet och

Reserverad

mycket noggrant bevakat av vaktposter, vilka till synes fullkomligt oberörda av omgivningen följa med allt omkring dem. Vaktombytet — det färgrika och imponerande — changing the guard, är en ståtlig anblick.

National Gallery är en av världen härligaste tavelksamlingar och en bland Englands största nationella konstillgångar. Det måste man absolut bese!

Naturligtvis skall man även besöka British Museum — det största i världen — jämte Tower of London och många andra ställen...

Nelsons staty står på sin pelare 52 meter över sin omgivning på Trafalgars Square, som ligger nära Charing Cross, vilket är Londons trafikcentrum. Från detta ställe sträcker sig London 25 km åt alla håll.

Så har vi The Houses of Parliament vid Thames' strand. St. Pauls Cathedral, med den kännsypaka kupolen (110 m ovan marken), känner väl alla till. Under bombningen 1940 förstördes katedralens omgivning helt, så att den vackra byggnaden nu fullt kommer till sin rätt.

Som kontrast till Londons stenöken har vi grönskande parker, som kallas Londons lungor.

forts. nästa sid.

Jo-Jo

— den »nyuppväckta flugan» — för lediga stunder och spännande tävlingar!

LEKSAKSAVD. 4 VÄN.

STOCKMANNS

Den största är Regent Park med sina 191 ha, men den mest kända och populäraste är dock Hyde Park (151 ha). Överallt i parkerna får man röra sig fritt på gräsmattorna. Utflykter till parkerna är mycket allmänna. Ungdomarna roar sig med bollspel, och roddturerna på sjöarna är mycket populära.

Ovanligt och intressant är Speaker's Corner i nordöstra hörnet av Hyde Park. Där får den som vill stiga upp på en sockerlåda och tala fritt om vad som helst (t.o.m. kungligheterna) utan risk för straff.

Smårestaurangernas och kaféernas speciella stadsdel är Soho, vilken även anses vara Londons främsta förbrytarkvarter. Det sistnämnda har dock ingenting att göra med Tommy Steele, som här gjorde sin anspråkslösa början i kaféet 2 Eyes. En festival i Soho, då folket är frigjort från alla hämningar, är en speciell upplevelse för alla turister.

Ett oförlömligt intryck gör de i trasor klädda trottoarartisterna (Pavement painters). Med sina utsökt vackra pasteller försöker de dra till sig allmänhetens uppskattning och de hoppas få en slant i en därför avsedd hatt på gatan intill dem.

Liksom alla större städer har även London sina exklusiva varuhus där man kan köpa allt mellan himmel och jord. Naturligtvis är det jättelika komplex, där en ovan väl kan gå vilse. Om man vill gå igenom t. ex. Selfridges eller Harrods olika avdelningar, bör man för det reservera en hel dag. Då man rör sig här, frestas man att köpa allt vad man ser. Här fäster man sig särskilt vid ett karaktäristiskt drag hos den engelska allmänheten, d.v.s. köandet, vilket förefaller att vara ett stort nöje för den. När man står och iakttar besökarna, ser man de mest skiftande människotyper; från sprättiga negrer och indiskor i sari till helt vanliga engelsmän med sitt plommonstop och sitt obligatoriska paraply (vilket även behövs på grund av det snabbt växlande vädret).

Under en vistelse i London lägger man märke till hur i högsta grad konservativa engelsmännen är både i seder och bruk samt arkitektur.

Allt detta, jämte den brokiga sammansättningen av de tio miljoner invånarna från alla världens hörn, ger London sin säregna charm, vilket gör att en sommar i London är oförlömlig!!!

G u v a.

joner invånare upptar de oräkneliga »Weinstuben» samt »Kaffeehäuser», där man kan vila sina trötta fötter och betrakta det intressanta folkvimmel.

Alla vet vad som bör beses i Wien: Schönbrunn med sina ca 1500 rum och 137 kök, Glorietten och Tiergarten, Stephansdomen samt katakomberna med benrangel från pestepidemin pryddligt uppstaplade i travar, Kahlenberg, där varje turist med självaktning betalar ett hutlöst pris för att få dricka det vanligen så billiga vita vinet, Belvedere, Heldenplatz o. s. v. i all oändlighet. Vilken wienresenär som helst vet var muséerna finns och besöker åtminstone en del av dem.

Man tycker att detta borde vara orsaken till stadens popularitet, men så är det faktiskt inte.

Dragningskraften ligger inte alls i pompösa historiska slott, gamla minnesmärken eller dammiga kyrkor, utan i invånarnas vänlighet, säregna förmåga att skapa trivsel, ständiga glädje trots tunga prövningar — med andra ord, wienarnas charm.

I ingen annan stad får hotellpersonalen en att känna sig som en högt efterlängtd (smått imbecill) gäst, endast i Wien orkar såväl butiksflickor, konduktörer som köande människor le även då det inte är »Artiga Veckan» — kan en helsingforsare annat än trivas!

Men det är inte endast i vardagsatmosfären livsglädjen så oemotståndligt tränger fram. Namnet Grinzing ljuder i våra öron som sammanfattningen av all uppsluppenhet och romantik. I verkligheten består det berömda kvarteret av små, ruggiga vinstugor med tillhörande trädgård samt kala bord och stolar. Varför har då alla så trevligt? Till en del beror det naturligtvis på vinet, men huvudsaken är att man är inställd på att roa sig och själv bidra till trevnaden, ingen väntar sig att bli underhållen.

På grund av dessa, i Finland nästan obefintliga, egenskaper hos wienarna älskar jag dem och deras stad, och jag instämmer till fullo i den gamla välkända sången: »Wien, Wien, nur Du allein...»!

L e n a.

Säg det med ett tal. Vi har på lager passande tal från 0—1245367800531. Talrika personer har blivit talträngda sedan de talat med oss.

Förstklassiga tillbehör för alla studerande från

LINDELL

H:fors - N. Esplanadg. 37. tel. 61 911.

Oy Er-Po Ab

Helsingfors

Charkuterier med
garanterad kvalitet
från

Ab KASSLER Oy

E k e n ä s

»Rassan» är vår favorit
Därför springer alla dit!

Åggelby Handel

PERCOL

Henna shampoo

En enkel hårtvätt ger håret en underbar färgnyans, som fås starkare eller svagare beroende på hur länge preparatet får verka.

PERCOL metoden ger alltid gott resultat

PERCOL finns i tolv olika nyanser, från ljusaste blond till svart.

Oy INTRO Ab

Helsingfors, Kalevagatan 2 C.
tel. 61 181

HELIOS

Prenumerera på

Sport PRESSEN

landets enda svenskspråkiga idrottstidning

Om ni söndrar, låt oss reparera
Om Ni behöver nya glasögon,
låt våra specialister göra dem!

Allt i optik

Oy Osk. Eriksson Ab

Mikaelsgatan 2
Tel. 62 76 65

Läs

HUFVUDSTADSBLADET

NYA PRESSEN

LANTMANNABLADET

och studera

RADIOBLADET

Med

JOKER

är du först i mål
det är en färg som alltid tål
med penna kol eller krita
väggen full kan du rita
Sen är det bara att tvätta bort
och på en stund är det rent och torrt

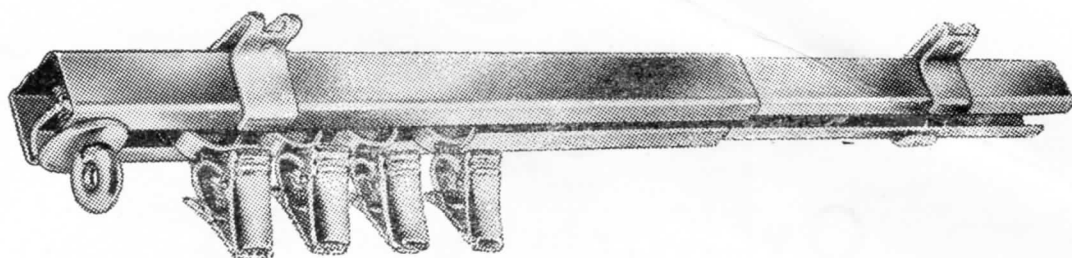
— landets största i branschen —

MERIKIITO

*För edra fickpengar
får ni mest från*

TEMPO

Detta är **Meira-skenan** — vårens stora gardinskenenhet. Den passar för varje fönster, ty den är utdragbar mellan måtten

I 80 — 140 cm

II 120 — 220 cm

III 190 — 360 cm

Löparna löper lekande lätt gömda inne i själva skenan. Ett tillräckligt antal löpare och stoppare medföljer i varje förpackning.

PRIMO Oy

MALM

spik — taggråd — byggnadsbeslag

Oy Karl Beus Ab

Helsingfors

The logo for NYBLIN is written in a bold, slanted, sans-serif font. A horizontal line passes through the middle of the letters, and a vertical line descends from the center of the horizontal line, forming a crosshair shape.

FOTO-HOBBY

Det är sannerligen en av de mest intressanta fritidssysselsättningar som finnes — om man har prima grejor. Det är dock lätt att ordna, från Nyblins, som har snart 80-årig erfarenhet i branschen, kan Ni få allt i foto-väg.

NYBLINS MAGASIN
H:FORS - MANNERHEIMV. 20
TELEFON 61471

FRÅN BOX
TILL
ULTRA-RAPID
KAMEROR

**Vår snabba
FOTOSERVICE**
utför omsorgsfullt Edra
amatörbilder

Vi tror på svensksfolket!

När målnöret bröts för år 1957
kunde vi notera nytt rekord med
"över 152,000,000 mark i premier"
Tio år tidigare hade vi 17 milj.

**FÖRSÄKRINGSBOLAGET
SVENSK-FINLAND**

Huvudkontor · Helsingfors Mannerheimvägen 12
Tel. växel 10 075. Styr.dir. 54 566

Kontor och representanter överallt i svenskbygderna

Tag kontakt!

Det lönar sig!

